

Eletään Toisenmaailmansodan aikaa. Pieni kaupunki oli pommitettu maantasalle. Kaikki jotka olivat siellä kuolivat,paitsi yksi... Pieni tyttö käveli kaupungin kujilla etsimässä ruokaa. Hän tarisi kylmästä sillä hänellä ei ollut muuta kun mekko,sukat,kengät ja ohut takki päällä. Hän ei ollut syönyt neljään päivään ja oli ihan poikki. Hän oli valmis kaatua maahan milloin hyvänsä ja odottaa loppuaan mutta hän ei tehnyt sitä vaan pinnisteli epäonnottomasti pelastusta etsimässä. Häntä ei enään itkettänyt että hänen perheensä oli kuollut,samoin ystävät ja tutut. Pieni olento uskoi taikaan vaikka oli jo kuolemassa. Hän pysähtyi taas kerran risteykseen ajattelemaan kumpaan suuntaan mennä. -Jos menen oikealle kauppaan löydän ruokaa ja minulle tulee mahdollisuus elää vielä jonkin aikaa. Jos menen vasemmalle metsään saan kuolla rauhassa eikä minun tarvitse sitten kärsiä tätä enään... Valinta oli hyvin vaikea mutta hän valitsi kuoleman. Tyttö käveli metsään ja pian katosi puiden taakse. Häntä ei pelottanut hän tiesi mitä tekee ja oli siihen valmis. Hän istahti suuren kuusen viereen ja rupesi odottamaan loppuaan. Aikaa meni jä yllätykseksi tytölle vaikka oli mennyt monta tuntia hän ei tuntenut mitään muutoksia.Silloin hän rupesi itkemään. -"Miksi juuri minä? Miksi juuri minun pitää tehdä tällaisia päätöksiä? Miksi en voi vaan rauhassa kuolla?" Tyttö ajatteli. Yht äkkiä hänen päähänsä tuli ajatus miten kauheaa asiaa hän oli tekemässä ja että hän ei koskaan näe enään sitä sinistä taivasta missä laulaa linnut ja valkoiset pilvet liikkuvat hitaast. Ei koskaan näe sinistä taivasta,kukkia,lunta,jäättä,metsiä,järviä,puroja ja meriä. Kaikki kaunis lähtee ikiajoiksi...ainiaaksi... Tytön mieleen tuli muisto. Muisto miten hänen mumminsa kuoli ja mitä hän silloin sanoi: -"Älä huoli minusta... -Miten? Mite en voi olla huollissani sinusta? Kun emme näe toisiamme enää koskaan... -Miten niin? Entäs se satumaa? -Hä? -Se maa mihin jokainen pääsee kuoleman jälkeen,missä on sininen taivas,linnut laulavat ja kaikki ovat onnellisia? Muistatko? -Mutta mummi, ne ovat vain tarinoita. -Kukapa voi tietää,kultaseni...Minä kuolen tänä yönä ja sinulla elämä jatkuu,joten elä sitä... -Mummi... -Nähdään Satumaassa,kultaseni... -Nähdään Satumaassa mummi..." Tyttö ei pystynyt pitämään itkua... -Satumaa,kuka sellasiin uskoo? Hän sanoi ja tunsu lämpimän käden olkapäällään. -Kukapa voi tietää...' Tyttö kääntyi ympäri ja näki ihanan naisen joka...hehkui? -Kuka sinä olet. Hän kysyi hämmästyneenä. -Enkeli,älä pelkää en tee sinulle mitään pahaa. -Enkeli? -Kyllä. Ja vien sinut Satumaahan. Nainen hymyili lämpimästi. -Mutta eihän sitä ole olemassa. Tyttö mutisi. -Kukapa voi tietää Victoria. Enkeli otti häntä kädestä ja yhdessä he lähtivät valoon... Mihin valoon? Satumaahan tietenkin. (Anteeksi tämä kaikki surullisuus)